

Arrest

nr. 74 621 van 3 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel van 28 januari 2012 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 februari 2012 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.C. GOETHALS

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DIMONEKENE-VANNESTE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 februari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 1 april 2011 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 28 juli 2011. Op 28 juli 2011 werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verzoeker diende beroep in tegen deze beslissingen.

1.2. Op 19 augustus 2011 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 28 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“En application de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, modifié par la loi du 15 juillet 1996, Met toepassing van artikel 7 eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verbod, wijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet la personne déclarant se nommer Wilberforce Olayinka. Thomas, né(e) à Lagos le (en) 11.12.1980, et qui déclare être de nationalité nigériane (Bondsrepub.), de persoon die verklaart zich Wilberforce Olayinka, Thomas te noemen, geboren te Lagos op (in) 11.12.1980, en welke verklaart van Nigeriaanse(Bondsrepub.) nationaliteit te zijn, doit quitter le territoire de la Belgique ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivant(s) : Allemagne, Autriche, Espagne, France, Grèce, Italie, Luxembourg, Pays-Bas, Portugal, Norvège, Suède, Suisse, Finlande, Islande, Danemark, Estonie; Hongrie; Lettonie; Lituanie; Pologne ; Slovaquie ; République tchèque et Malte sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre. het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland Portugal, Spanje, Oostenrijk Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta tenzij hij(z) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

(1). MOTIF(S) DE LA DÉCISION (2) REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

*0 - article 7, al. 1er, 10 : demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis; l'intéressé(e) n'est pas en possession d'un document de voyage Valable d'un document d'identité valable. 0- artikel 7 eerste lid 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van geldig reisdocument/een geldig identiteitsdocument. En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai b'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières allemande, autrichienne, espagnole, française, grecque, italienne, luxembourgeoise, néerlandaise, portugaise, norvégienne, suédoise, finlandaise, islandaise, danoise, estonienne, lettonne, lituanienne, hongroise, polonaise, slovène, slovaque, suisse, tchèque et maltaise (1), pour le motif suivant: (3) * L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtienne à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié. * L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un rapatriement manu militari s'impose. Le 23/02/2009 l'intéressé a introduit une demande de séjour basée sur l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980. Cette demande a été déclarée non-fondée le 01.04.2011. Cette décision a été notifiée à l'intéressé le 28.07.2011. L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 28.07.2011. L'intéressé est de nouveau contrôlé en situation illégale. Il est peu probable qu'il obtempère volontairement à une nouvelle mesure. Met toepassing van artikel 7 tweede lid van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk Nootwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden: (3) * Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden. * Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 23.02.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 01.04.2011. Deze beslissing werd op 28.07.2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 28.07.2011. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé(e) doit être détenu(e) à cette fin : (3) * Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'il*

*obtempère volontairement à cette nouvelle mesure ; l'intéressé est de nouveau contrôlé en séjour illégal. Met toepassing van artikel 7 derde lid van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden: (3) * Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”*

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van artikel 7 en 9 bis van de wet van 15 december 1980 aan, en van artikel 5 en 8 van het EVRM. Verzoeker betoogt als volgt:

“Enig middel, schending van de wet: 1. Schending van artikel 7 en 9bis van de wet van 15 december 1980: Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten: 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: 20 wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs té leveren dat deze termijn niet overschreden werd; 30 wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Artikel 7 biedt de Staatssecretaris een mogelijkheid om een vreemdeling vast te houden in een welbepaalde plaats gelegen in het grensgebied na vervulling van bepaalde voorwaarden. Dat het vaststaat dat verzoeker

een regularisatieaanvraag dd 19.08.2011 hangende was aangetekend verzonden via de Stad Brussel, waarover de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid nog geen uitspraak over gedaan heeft (stukken 2,3,4). Dat de Stad Brussel verzoeker op 05.12.2011 een Attest van inontvangstname (zie stuk 4) heeft bezorgd en verzoeker derhalve nog steeds de behandeling van zijn regularisatieaanvraag afwacht. Dat de Staatssecretaris eerst een beslissing nopens de hangende regularisatie aanvraag van verzoeker dd 19.08.2011 diende te betekenen en indien deze eventueel ongegrond of onontvankelijk zou zijn, verzoeker pas eventueel een bevel diende te geven om het land te verlaten vóór een bepaalde datum; in plaats van verzoeker onmiddellijk van zijn vrijheid te beroven en hem op te sluiten in een centrum voor illegalen. Dat de vrijheidsberoving van verzoeker manifest onwettig en niet noodzakelijk is omdat verzoeker tot op heden geen betekening werd gedaan van zijn regularisatieaanvraag dd 19.08.2011 en hem aldus wordt ontzegd om rechtsmiddelen aan te wenden tegen de beslissing die hem had moeten betekend worden. Door verzoeker onmiddellijk van zijn vrijheid te beroven zonder hem ook maar een beslissing nopens zijn regularisatieaanvraag dd 19.08.2011 te betekenen op het ogenblik van zijn detentie op 28.01.2012 gaat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in tegen vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie RW arrest pr 84419.07.2007: arrest nr 19.745 dd 28.11.2008). Dat verzoeker bovendien op geen enkele wijze de Belgische openbare orde heeft geschonden en geen enkele misdrijf heeft gepleegd. Dat de Bestreden beslissing zowel artikel 7 als artikel 9bis van de vreemdelingenwet als vaststaande rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen schendt.

2. Schending van artikel 5 EVRM recht op vrijheid en veiligheid: Aangezien de bestreden beslissing de bepaling van artikel 5.1. a, b, c, d, e, f van het EVRM schendt. Dit artikel bepaalt het volgende: "Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid- Niemand mag van zijn vrijheid worden beroofd behalve in de navolgende gevallen en langs wettelijke weg: (artikel 54. a, b, c, d, e, f, 1L..)" Aangezien de onterechte vrijheidsberoving van verzoeker een ernstige aantasting is van zijn fundamentele recht op vrijheid en veiligheid. Dat de bepaling van artikel 5 EVRM niet enkel Europese onderdanen beschermt, maar ook van toepassing is op vreemdelingen, waaronder verzoeker. Dat de vrijheidsberoving van verzoeker niet beantwoordt aan de rechtmatige arrestaties zoals bepaald in artikel 5.1 a, b, c, d, e, f van het EVRM, gelet op zijn arbitraire vrijheidsberoving. Dat artikel 5 rechtstreekse werking heeft in de interne orde en eenieder tegen een ongerechtvaardigde vrijheidsberoving beschermt. Dat verzoeker manifest onrechtmatig van haar vrijheid werd beroofd Dat de bestreden beslissing op grovelijke wijze de bepaling van artikel 5.1. EVRM schendt zodat zowel de vrijheidsberoving als de maatregel van verwijdering van verzoeker aldus onwettig zijn.

3. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens: op grond van artikel 8 EVRM geniet mijn verzoeker recht op de eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven. Dat verzoeker een permanent en vast en een feitelijk adres heeft waar zij het centrum van zijn belangen gevestigd heeft, te weten te 1000 BRUSSEL, Anspachlaan 145 (zie stuk 4). Verzoeker voelt zich in België geïntegreerd en heeft een aantal goede kennissen en vrienden in België die voor hem als familie zijn geworden. zoals blijkt uit zijn regularisatieaanvraag (zie stuk 2). Dat door verzoeker op te sluiten in het centrum voor illegalen, de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker maakt, die bovendien niet nodig is in de democratische samenleving en die zijn gezinsleven verstoort: "De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou da vreemdeling ertoe verplichten om het grondgebied te verlaten en zou zijn gezinsleven verstoren, wat een risico op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel inhoudt» (R.v.st. nr. 44.670. 22 oktober 1993, Arr. R.v.St. 1993, Z.p., noot BAMPS, II) Ç..) "Art 8 E. V.R.M. dat een ieder recht op eerbiediging van zijn privé-, gezinsleven en briefwisseling waarborgt is van openbare orde en van directe toepassing in het intern Belgisch recht. De uitzettings- f uitwijzingsbeslissing van een vreemdeling moet door de overheid gemotiveerd worden in die zin dat er een overweging gebeurt van de evenredigheid tussen motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling." (R.v.St. nr. 26;932, 25 september 1956, Pas. 1990, IV, 16; TB.P. 1987 (verkort), 638) Het recht op gezinsleven is uiteraard niet absoluut en voorziet een zekere mogelijkheid tot een bij wet voorziene inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven. Niettemin mag deze inmenging niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging. De vrijheidsberoving van verzoeker is in onderhevig geval niet nodig en is disproportioneel ten opzichte van het belang dat de Staatssecretaris van Migratie inroept. Bovendien werd verzoeker nooit een beslissing betekend nopens zijn regularisatieaanvraag dd 19.08.2011, en wacht hij nog steeds een beslissing van de Staatssecretaris terzake af. De vrijheidsberoving van verzoeker schendt aldus op manifeste wijze de bepaling van artikel O van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens."

In de mate verzoeker kritiek heeft op het feit dat hij wordt vastgehouden en voorhoudt dat artikel 5 van het EVRM is geschonden, wijst de Raad erop dat wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven, nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 15 augustus 2011 en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS, nr. 86.715, 6 april 2000; RvS., nr. 109.500, 22 juli 2002; RvS, nr. 127.903, 6 februari 2004; RvS, nr. 132.035, 3 juni 2004; RvS, nr. 132.036, 3 juni 2004; RvS, nr. 138.946, 7 januari 2005; RvS, nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS, nr. 166.626, 12 januari 2007).

Waar verzoeker voorhoudt dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden en betoogt dat hij een permanent en vast adres heeft waar het centrum van zijn belangen is gevestigd, hij in België geïntegreerd is en een aantal goede kennissen heeft en vrienden die voor hem als familie zijn geworden wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie-en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu stelt verzoeker dat hij veel vrienden en kennissen heeft en deze beschouwt als zijn familie. De Raad is dan ook van oordeel dat er geen sprake kan zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is *prima facie* in de mate dat het ontvankelijk is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr S.TRICOT toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

M.C. GOETHALS